

MICHAEL
CONNELLY

TICHÁ
NOC

TOP
Krimi

TICHÁ NOC

Michael Connelly

TICHÁ NOC

Z angličtiny preložil Patrick Frank

sloart

Copyright © 2018 by Hieronymus, Inc.
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2019
Translation © Patrick Frank 2019

ISBN 978-80-556-3712-9

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Detektívke Mitzi Robertsovej,
inšpirácii na postavu Renée*

BALLARDOVÁ

1

Uniformovaní nechali dvere dokorán. Mysleli si, že jej tým robia láskavosť, lebo sa tam aspoň trochu prevetrá. V skutočnosti sa práve toto na mieste činu nerobí. Môže tam naliať hmyz, a ten, kto je vnútri, môže zase uniknúť. Prievan môže v dome narušiť stopy DNA. Pachy a vône sa skladajú z mikroskopických častíc toho, čo ich vydáva. Vyvetrať miesto činu znamená prísť o časť dôkazov.

Policajti z privolanej hliadky to však nevedeli. Podľa správy, ktorú Renée dostala od veliteľa zmeny, sa telo našlo po dvoch či troch dňoch v uzavretom dome s vypnutou klimatizáciou, takže „to tam smrdí ako vrece skunkov“.

Pred Ballardovou parkovali dve označené hliadkové autá. Čakali pri nich traja uniformovaní policajti. Vlastne ani nepredpokladala, že by ostali vnútri s mŕtvolou.

Z výšky sto metrov výkonným reflektorom svietila na dom helikoptéra. Vyzerala ako na svetelnej vôdžke, ktorá jej bráni odletieť.

Ballardová vypla motor, ešte však chvíľu ostala sedieť v služobnom aute. Parkovala pred medzerou medzi dvoma domami a mala výhľad na svetlá mesta, ktoré sa ako nekonečný koberec ťahali po rovine pod kopcom. Mnoho ľudí si neuvedomuje, že bulvár Hollywood sa kľukatí až hore do kopcov, kde je nepomerne užší a stiesnenejší ako v pozlátke turistickej Mekky plnej fanúšikov v kostýmoch a hviezd na chodníku. Tu hore sa koncentrujú peniaze a dôležití ľudia, takže bolo jasné, že sem polícia vyšle niekoho z prvej ligy. Ona sama zrejme len na chvíľu postráži mŕtvolu, kým sa im uráči doraziť. Nebude mať ten prípad dlho. Presunú ho oddeleniu vražd Západnej divízie alebo dokonca možno

centrálnej Divízii lúpeží a vražd z policajného riaditeľstva. Záleží len na tom, kto zomrel a aké má postavenie.

Odtrhla zrak od výhľadu a fukla do svetla nad hlavou, aby lepšie videla do notesa. Práve sa vrátila z prvého výjazdu tejto noci, z rutínnej vlámačky na Melrose Avenue, a mala v ňom poznámky do správy, ktorú spíše, keď sa vráti na hollywoodsku divíziu. Obrátila na čistú stranu a zapísala si tam adresu a čas – 01.47. Pridala aj poznámku o jasnej oblohe a dobrom počasí. Potom vypala svetlo a vystúpila. Maják nechala pustený. Kým obišla auto, už mala otvorený kufor so súpravou na prácu na mieste činu.

Bola noc z nedele na pondelok, jej prvá zmena bez partnera. Renée tušila, že si musí do kufru pribaliť ešte jeden kostým, ak nie rovno dva. Momentálne si musí dať pozor, aby jej tento jeden nenasiakol mŕtvoľným pachom. Vyzliekla si kabátik, opatrne ho poskladala a uložila do škatule na dôkazové materiály. Z plastového vrečka vytiahla overal na prácu na mieste činu a natiahla si ho cez čizmy, nohavice a blúzku. Zazipsovala si ho až po bradu a suchými zipsami ho hermeticky uzavrela na členkoch a zápästiach.

Zobrala zo súpravy jednorazové rukavice a respirátor, ktorý používala na pitvách, keď ešte robila v elitnej Divízii lúpeží a vražd. Nakoniec kufor zase zavrela a šla k trojici uniformovaných. Rýchlo medzi nimi spoznala Stana Dvoreka, najznámejšieho pochôdzkara v oblasti. Aj zvyšní dvaja zrejme robili nočné tak dlho, až si vyslúžili pohodlný a nenáročný okrskok Hollywood Hills.

Dvorek plešateľ a brucho mu pretekalo cez opasok ako každému, kto trávi roky v hliadkovom aute. Opieral sa o blatník jedného z nich, ruky si prekrížil na hrudi. V zbore bol známy aj ako Relikt. Každý, kto vydrží dosť dlho v nočných zmenách, si vyslúži nejakú prezývku. Dvorek bol rekordér – len pred mesiacom oslávil desať rokov v nočnej. Zvyšným dvom, Anthonymu Anzelonemu a Dwightovi Doucettovi hovorili Gašpar a Dvojka. Ballardová si odkrútila iba tri roky, takže jej ešte žiadna prezývka neprischla. Aspoň teda o žiadnej nevedela.

„Zdravíčko,“ pozdravila ich.

„Servus, kozmonautka,“ odzdravil Dvorek. „Tak kedy ti to letí?“

Roztiahla ruky, aby sa im ukázala v plnej kráse. Vedela, že neforemný overal naozaj pripomína skafander. Napadlo jej, že sa možno práve rodí aj jej prezývka.

„Nikdy,“ odsekla. „Čo vás vyštvalo z domu?“

„Je to tam zlé,“ pripustil Anzelone.

„Pridlho sa to tam dusilo,“ dodal Doucette.

Relikt sa odlepil od blatníka a zväžnel.

„Beloška, vek päťdesiat až šesťdesiat, vyzerá to na úder tupým predmetom a viacnásobné tržné poranenia tváre,“ povedal jej. „Nieкто sa na nej hnusne vyšantil. Bydlisko je celé rozhádzané. Mohlo ísť o vlámanie.“

„Sexuálny útok?“ spýtala sa ho.

„Vyťahol jej nočnú košeľu. Je obnažená.“

„Okej, idem tam. Kto z vás má dosť guráže a ide so mnou?“

„Dvojka, ty máš vyššie číslo,“ povedal Dvorek.

„Doriti,“ nepotešil sa Doucette.

Bol z nich v zbere najkratšie a preto mal najvyššie číslo služobného preukazu. Uviazal si cez ústa modrú šatku.

„Vyzeráš ako gangster z ulice,“ poznamenal Anzelone.

„Lebo som čierny?“

„Lebo máš modrú šatku ako Crips,“ opravil ho kolega.

„Keby si mal červenú, vyzeral by si ako z Bloods.“

„Choď už,“ súril ho Dvorek. „Nechcem tu trčať celú noc.“

Doucette prestal s ponosami a vykročil k otvoreným dverám domu. Ballardová šla za ním.

„Ako ste sa k tomu vôbec dostali – takto neskoro v noci?“ vyzvedala.

„Susedovi volala neter obete odkiaľsi z New Yorku,“ vysvetlil jej. „Má kľúč a neter ho požiadala, aby sa šiel pozrieť dnu, lebo pani už celé dni nereaguje na sociálne siete a nedvíha telefón. Otvoril dvere, ovalil ho ten puch a zavolať nám.“

„O jednej v noci?“

„Nie, oveľa skôr. Celá popoludňajšia zmena však bola zamestnaná lúpežou s podozrivým na úteku a až do konca šichty zasahovala v parku La Brea. Sem hore sa nik nedostal, a tak to na nástupe posunuli ďalej. Prišli sme, len čo sa dalo.“

Ballardová prikývla. Takéto rozsiahle pátranie po lupičovi jej pripadalo trocha podozrivé. Oveľa pravdepodobnejšie

bolo, že nikomu z predchádzajúcej zmeny sa nechcelo loziť do zavretého domu so smradľavou mŕtvolou, a tak to nechali ďalšej zmene.

„Kde je ten sused teraz?“ spýtala sa.

„Vrátil sa domov,“ odvetil Doucette. „Tipujem, že sa sprchuje a masť si nos vietnamskou masťou. Už nikdy nebude ako predtým.“

„Musíme mu zobrať odtlačky, aby sme ho mohli vylúčiť, aj keď vraví, že nebol dnu.“

„Rozumiem. Pošlem k nemu auto so špecialistom.“

Ballardová si natiahla latexové rukavice a išla za Doucettom do domu. Respirátor jej bol takmer nanič. Ihneď ju ovalil lepkavý pach smrti, aj keď dýchala len ústami.

Doucette bol vysoký a mal široké plecia. Nič cez neho nevidela, kým neboli vnútri a neobišla ho. Dom stál na pilótach na strmom svahu, takže ponúkal fantastický výhľad z okien od podlahy po strop. Ešte aj v túto neskorú hodinu mesto žilo a pulzovalo veľkými nádejami.

„Bola tu tma, aj keď ste prišli?“ spýtala sa.

„Nikde sa nesvietilo,“ odvetil.

Zapísala si to. Zhasnuté svetlá mohli znamenať, že k vniknutiu došlo za bieleho dňa alebo, naopak, hlboko v noci, keď už obyvateľka spala. Zo skúsenosti vedela, že ak sa páchatelia rozhodnú vniknúť do domu, v ktorom niekto je, zvyčajne to robia cez deň.

Aj Doucette mal na rukách rukavice. Cvakol vypínačom na stene a zažal rad lúčov na strope. Interiér bol otvorený, jednopriestorový, a naplno využíval pohľad na panorámu mesta. Bolo ju vidieť z každého miesta obývacej, jedálenskej aj kuchynskej časti. S ohromujúcim výhľadom prudko kontrastovala protihlá stena, na ktorej viseli tri veľké obrazy – časť série zobrazujúcej červené ženské pery.

Ballardová videla neďaleko kuchynskej linky rozbité sklo, no ani jedno rozbité okno.

„Známky násilného vniknutia?“ spýtala sa.

„Zatiaľ sme žiadne nenašli,“ odvetil Doucette. „Po celom dome sú porozbývané veci, ale žiadne okno ani dvere nenesú stopy po vlámaní.“

„Okej.“

„Telo je tu dolu.“

Vyšiel z obývačky na chodbu a priložil si na šatku na ústach aj ruku ako druhú líniu obrany pred silnejúcim zápchom.

Ballardová šla za ním. Dom postavili v modernistickom štýle a mal iba jedno podlažie. Renée odhadovala, že je z päťdesiatych rokov, keď jedno podlažie celkom stačilo. Dnes všetci stavajú toľko poschodí, koľko len dovolí stavebný úrad.

Minuli otvorené dvere do hostovskej spálne a kúpeľne a vošli do hlavnej spálne. Na zemi ležala lampa s preliáčnym tienidlom a rozbitou žiarovkou. Na posteli sa váľali rozhádzané šaty. Z prevráteného pohára so zlomenou dlhou stopkou do bieleho koberca vsiakla kaluž červeného vína.

„Tu ju máme,“ vyhlásil Doucette.

Ukázal na otvorené dvere druhej kúpeľne, dnu však nešiel. Namiesto toho odstúpil, aby mohla vojsť Renée.

Postavila sa do dverí. Dnu zatiaľ nevošla ani ona. Obeť ležala na chrbte na podlahe. Bola to statná žena s rozťahnutými rukami aj nohami. Oči mala dokorán, dolnú peru dotrhanú a na pravom líci hlbokú ranu, v ktorej bolo vidieť sivastoružové tkanivo. Hlavu na bielych kachličkách jej obklopovala svätožiara zaschnutej krvi z rany, ktorú od dverí nebolo vidieť.

Flanelovú nočnú košeľu s kolibríkmi mala vyťahnutú vysoko nad pás a skrčenú okolo prs. Nohy mala meter od seba a na tom, čo bolo vidieť z genitálií, neboli žiadne rany ani modriny.

Ballardová sa videla v zrkadle na protiláhlej stene, ktoré siahalo od stropu po podlahu. Čupla si vo dverách a položila si ruky na stehná. Pozerala sa, či na bielych kachličkách nenájde odtlačky nôh, krv alebo iné dôkazy. Okrem kaluže, ktorá zaschla mŕtvej okolo hlavy, sa dala rozoznať nejasná stužka menších krvavých šmúh.

„Choď zavrieť vchodové dvere, Dvojka,“ povedala.

„No... Dobre,“ prikývol Doucette. „Ale prečo?“

„Skrátka to urob. Potom prezri kuchyňu.“

„Čo mám hľadať?“

„Misku na vodu na podlahe. Choď!“

Doucette odišiel. Ballardová počula jeho ťažké kroky vpredu na chodbe. Vstala a vošla do kúpeľne. Stúpala opatrne,

tesne pri stene. Keď sa dostala k telu, opäť si čupla. Sklonila sa k nemu, zaprela sa rukou v rukavici o kachličky a pokúsila sa nájsť ranu na ženinej hlave. Mŕtva mala také husté hnedé vlasy, že sa iba pohľadom jednoducho nedala lokalizovať.

Obzrela sa po miestnosti. Vaňu obklopovala mramorová platňa s množstvom solí do kúpeľa a úplne vyhorených sviečok. Bol na nej aj poskladaný uterák. Zdvihla sa, aby videla do vane. Bola prázdna, no zazátkovaná. Zátka sa ovládala páčkou a po okrajoch mala gumové tesnenie. Renée siahla po batérii, na pár sekúnd pustila studenú vodu a zase ju zastavila.

Postavila sa a pozrela sa na odtok. Napustila akurát toľko, aby bol pod vodou. Ostávalo už len počkať.

„Je tam miska na vodu.“

Obrátila sa. Doucette sa vrátil.

„Zavrel si vchodové dvere?“ spýtala sa ho.

„Áno,“ odvetil.

„Dobre. Teraz sa poobzeraj po dome. Myslím, že je tu mačka. Rozhodne niečo malé. Musíme zavolať veterinárnu službu.“

„Čo?“

Ukázala na mŕtvolu.

„Toto spravilo zviera. Hladné zviera. Vždy začínajú mäkkým tkanivom.“

„Si zo mňa robíš strandu alebo čo?“

Znova sa pozrela do vane. Polovica vody, čo do nej napustila, už bola preč. Zátka dobre netesnila.

„Z rán na tvári nekrvácala,“ povedala. „Došlo k nim až po smrti. Zabila ju tá na zátylku.“

Doucette prikývol.

„Niektó jej zozadu prerazil lebku,“ nadhodil.

„Nie,“ zamietla to. „Bola to smrteľná nehoda.“

„Ako?“ nechápal Doucette.

Ukázala na rozložené predmety na okraji vane.

„Podľa stavu tela by som povedala, že sa to stalo pred tromi dňami,“ spustila. „Pozhasínala v dome, chystala sa do postele. Zrejme nechala svietiť len tú lampu v spálni. Vošla sem, napustila si vaňu, zapálila sviečky, pripravila osušku. Od pary sa zarosili kachličky a ona sa pošmykla, možno práve vtedy, keď si uvedomila, že nechala na nočnom stolíku

pohár s vínom. Alebo keď si začala vyzliekať nočnú košeľu, že vojde do vane.“

„A čo tá lampa a rozliate víno?“ spýtal sa Doucette.

„To spravila mačka.“

„A na to si prišla len tak, že si tu stála a pozerala sa?“

Túto otázku sa rozhodla ignorovať.

„Bola dosť tučná,“ povedala namiesto odpovede. „Možno sa pri vyzliekaní nečakane pohla – ‚Ach, zabudla som si víno‘ – a pošmykla sa. Pri páde si rozbila hlavu o okraj vane. Zomrela, sviečky dohoreli a voda pomaly presiakla cez netesniacu zátku vo vani.“

Toto vysvetlenie Doucetta umlčalo. Ballardová sa pozrela na dokatovanú tvár mŕtvej ženy.

„Niekedy na druhý deň premohol mačku hlad,“ pokračovala. „Chvíľu besnela po dome a potom ju našla.“

„Ježiš,“ vzdychol si Doucette.

„Zavolaj sem partnera, Dvojka. Nájdite tú mačku.“

„Počkej chvíľu. Ak sa chystala do vane, prečo už bola v nočnej košeli? Tá sa oblieka po kúpaní, nemyslíš?“

„Ktovie? Možno prišla z roboty alebo večere v meste, prezliekla sa do spacieho, uvoľnila sa, možno pozerala telku... a potom sa rozhodla, že to chce ešte kúpeľ.“

Obrátila sa a vyšla okolo Doucetta z kúpeľne.

„Nájdite tú mačku,“ zopakovala.

2

Do tretej v noci skončila s miestom činu a vrátila sa na hollywoodsku divíziu pracovať na detektívnom oddelení. Veľká spoločná miestnosť bola po polnoci ľudoprázdna, takže si mohla vybrať, kam sa usadí. Rozhodla sa pre stôl vzadu v kúte, kde nedolieha hluk a útržky rozhovorov z kancelárie vedúceho zmeny. Vďaka svojim stosedemdesiatim centimetrom sa tam vedela schovať za radmi počítačových monitorov a nízkych priečok ako vojak v zákope. Lepšie sa jej tak sústredilo na písanie správ.

Najprv dokončila tú z vlámania, ku ktorému šla ako prvému, a teraz bola pripravená začať so správou o úmrtí v kúpeľni. Vyhne sa klasifikácii smrti tým, že nariadi pitvu. Nič pri nej nezanedbala, privolala fotografa a zdokumentovala všetko vrátane mačky. Vedela, že rozhodnutie o smrti bez cudzieho zavinenia budú spochybňovať príbuzní zosnulej a možno aj jej nadriadení. Bola si však istá, že sa pri pitve nenájdu žiadne stopy po zavinení cudzou osobou a jej rozhodnutie sa nakoniec potvrdí.

Pracovala sama. Jej partner John Jenkins mal voľno po úmrtí manželky. Za detektívov v nočnej zmene nemal zbor náhradu, takže Renée čakal prinajmenšom týždeň práce bez partnera. Záležalo na tom, kedy sa Jenkins vráti. Jeho žena zomierala pomaly a bolestne na rakovinu. Úplne ho to zničilo a Ballardová mu vravela, nech pokojne ostane doma tak dlho, ako potrebuje.

Otvorila notes na strane s poznámkami z druhého vyšetrovania a otvorila v počítači prázdny formulár na opis incidentu. Kým začala, sklonila hlavu a pritiahla si k nosu golier blúzky. Zdalo sa jej, že cíti pach smrti a rozkladu. Nebola si istá, či ním naozaj nasiakla, alebo je to len pachová

spomienka, jedno však bolo jasné: šanca na to, že si tento kostým vezme aj zajtra, sa rozplynula. Musí ho odniesť do čistiarne.

Kým mala sklonenú hlavu, začula cvaknutie kovovej zásuvky. Vystrčila sa spoza deliacej priečky a pozrela na druhý koniec miestnosti s kovovými registračkami. Zaberali celú zadnú stenu. Každá dvojica detektívov v nich mala pridené štyri zásuvky.

Muža, ktorý práve otváral ďalšiu a hrabal sa v jej obsahu, však nepoznala. Bolo to divné, lebo poznala všetkých detektívov. Stretávala sa s nimi na spoločnej porade, pre ktorú musela raz do mesiaca chodiť na stanicu aj za bieleho dňa. Tento chlap, čo si zdánlivo náhodne vyberal registračky, mal sivé vlasy a fúzy. Inštinktívne vedela, že tam nepatrí. Prebehla očami po zvyšku miestnosti, či v nej nie je ešte niekto. Nikoho nevidela.

Muž otvoril zase ďalšiu zásuvku. Ballardová ten zvuk využila, aby nebolo počuť, ako vstáva zo stoličky. Pričupene sa zakrádala za radom pracovných boxov, až kým nebola v centrálnej uličke, ktorou sa dostane votrelcovi za chrbát bez toho, aby ju videl.

Kabátik nechala v škatuli v kufri služobného auta, takže mala hladký prístup ku Glocku na opasku. Položila ruku na pažbu a zastala tri metre za neznámym.

„Hej! Čo sa deje?“ okríkla ho.

Muž zmeravel. Pomaly zdvihol ruky z otvorenej zásuvky, v ktorej sa hrabal, a držal ich tak, aby na ne videla.

„Správne,“ povedala mu. „A teraz mi láskavo vysvetlite, kto ste a čo tu robíte.“

„Volám sa Bosch,“ prezradil jej. „Prišiel som sem na stretnutie s jedným človekom.“

„Za takým, čo sa skrýva v spisoch?“

„Nie. Kedysi som tu pracoval. Poznám sa s Moneym vpredu pri vchode. Povedal mi, že tu môžem počkať, kým zoznenú môjho človeka. Trocha som sa pritom nechal uniesť. Ospravedlňujem sa.“

Ballardová prešla zo stavu najvyššej ostražitosti a zložila ruku zo zbrane. Meno Bosch poznala a fakt, že pozná prezývku veliteľa zmeny, jej takisto dodal pokoja. Podozrenie ju však ešte celkom neopustilo.

„Nechali ste si starý kľúč od skrinky?“ vyzvedala.

„Nie,“ odvetil Bosch. „Bola odomknutá.“

Renée videla, že jazýček navrchu registračky je naozaj vysunutý. Divné. Väčšina detektívov si spisy zamyká.

„Môžete sa legitimovať?“ spýtala sa.

„Pravdaže,“ uistil ju. „Ešte predtým by som vás však mal asi upozorniť, že som policajt a mám na ľavom boku zbraň. Uvidíte ju, keď siiahnem dozadu po preukaz. Okej?“

Ballardová opäť zdvihla ruku ku Glocku.

„Vďaka za varovanie,“ povedala mu. „Viete čo? Legitimácie zatiaľ nechajme tak. Čo keby sme najprv zaistili zbraň? Potom môžeme...“

„Tu si, Harry!“

Flochla doprava a uvidela vchádzať veliteľa zmeny, poručíka Munroea. Bol chudý a ešte aj teraz chodil s rukami na opasku ako pochôdzkari, aj keď opúšťal bezpečie stanice len veľmi zriedka. Opasok si upravil tak, že na ňom mal iba zbraň, ktorá je povinná. Všetku ostatnú otravnú výbavu nechával v zásuvke písacieho stola. Nebol taký starý ako Bosch, aj on však mal fúzy, ktoré akoby boli povinné pre všetkých policajtov zo sedemdesiatych a osemdesiatych rokov.

Uvidel Ballardovú a z jej postoja pochopil, že niečo nie je v poriadku.

„Čo sa deje?“ spýtal sa jej.

„Pristihla som ho, ako sa hrabe v spisoch,“ odvetila. „Neviedela som, kto to je.“

„Upokoj sa,“ prikázal jej Munroe. „Je to náš človek. Robil tu na vraždách – keď sme ešte mali oddelenie vražd.“

Munroe obrátil pozornosť na Boscha.

„Čo si tu vystrájal, Harry?“ spýtal sa ho.

Bosch iba mykol plecami.

„Len som sa pozeral do svojej starej registračky,“ odvetil. „Nudilo ma len tak čakať.“

„Nuž, Dvorek je už na stanici. Čaká v zasadačke,“ povedal mu Munroe. „Musíš sa s ním porozprávať ihneď. Nepáči sa mi, že som ho stiahol z ulice. Je jeden z najlepších, čo na tú prácu mám.“

„Rozumiem,“ uistil ho Bosch.

Bosch šiel za ním na chodbu ku kancelárii veliteľa zmeny a zasadačky, v ktorej čakal Dvorek. Pritom sa obzrel po

Ballardovej a kývol jej na pozdrav. Renée len nehybne sledovala, ako odchádza.

Keď boli preč, podišla k registračke, pri ktorej ho pristihla. Bola na nej prilepená vizitka. Všetci si tak označovali svoje zásuvky.

Detektív Cesar Rivera
oddelenie mravnostných trestných činov
Hollywood

Nazrela dnu. Zásuvka bola plná len spolovice a časť spisov spadla, zrejme ako v nich Bosch listoval. Znova ich postavila a pozrela sa na označenie. Väčšinou sa skladalo len z mena obete a čísla prípadu. Niektoré boli označené hlavnými ulicami hollywoodskej divízie – zrejme obsahovali správy o rôznych podozrivých aktivitách alebo osobách.

Opäť zásuvku zavrela a nazrela do dvoch nad ňou, lebo si pamätala, že Bosch otvoril minimálne tri.

Boli celkom ako tá prvá. Obsahovali spisy označené menom obete, typom zločinu a číslom prípadu. Vo vrchnej našla aj pozohýbanú kancelársku sponku. Pozrela sa na jazýček hore v skrinke. Bol to najjednoduchší model zámky, ktorý sa dá bez problémov otvoriť hoci aj obyčajnou sponkou. Boschova nočná návšteva vyzerala čoraz podozrivejšie. Bolo jasné, že si registračku odomkol sponkou, a to naznačovalo, že sa o jej obsah nezaujímal len tak z nudy. Jeho nostalgický príbeh o nazeraní do starých spisov mal vážne trhliny.

Zobrala zo stola hrnček na kávu a odniesla si ho do kuchynky na prízemí. Ako zvyčajne, ani teraz tam nik neboli. Naliala si kávu a šla s ňou do kancelárie veliteľa zmeny. Poručík Munroe sedel pri stole a pozeral sa na displej s nasadením hliadok. Bola na ňom mapa divízie a bodky, ktoré označovali GPS lokátory v jednotlivých hliadkových autách. Ballardovú nepočul, kým nebola tesne za ním.

„Všade ticho?“ spýtala sa.

„Nateraz,“ odvetil.

Ukázala na zhluk troch lokátorov na jednom mieste.

„Čo sa tam deje?“

„To je dodávka Marcosa Reyesa. Tri jednotky ohlásili kód sedem a šli k nemu.“